

[Aksel Larsen.]

taten, at det er ganske givet, at de stærkere industrilande med de større naturlige betingelser for storindustri vil komme i en gunstig konkurrencemæssig stilling over for et land som Danmark. Derfor forstår jeg godt dansk industris meget store betænkeligheder; jeg synes, at disse betænkeligheder i høj grad burde næres også af folketinget og regeringen, og de bør i hvert fald komme til orde her.

Man skal samtidig have for øje, at hvis Danmark indtræder i fællesmarkedet, det være sig det nuværende eller et mere eller mindre ændret, men ret meget ændret vil det jo ikke blive, for selv den højtærede udenrigsminister har givet udtryk for, at efter hans opfattelse — og han er ivrig for at komme derind — vil traktaten nok ikke blive ændret, i hvert fald ikke på væsentlige punkter, vil industrien i Danmark under alle omstændigheder få et adskilligt højere omkostningsniveau og derfor få adskilligt vanskeligere ved at konkurrere ikke blot inden for fællesmarkedet, men også uden for fællesmarkedet.

Endelig bør man vel ikke glemme, at en væsentlig del, ja, størsteparten af Danmarks industrieksport går til det, man kalder tredjelande. Hvis professor Dich har ret — jeg har ikke efterprøvet hans statistik — går 70 pct. af Danmarks industrieksport til lande uden for det nuværende fællesmarked plus England. Der er vist mulighed for, at Danmarks eksport til sådanne såkaldte tredjelande kan vokse i fremtiden, så sandt som disse lande jo i allerhøjeste grad udvikles — jeg tænker her på Latinamerika, jeg tænker på Afrika, på Asien og på Østeuropa. Der vil blive større købekraft, der vil blive større efterspørgsel efter industriprodukter. Vore eksportmuligheder for industrivarer til disse lande vil vokse, formentlig også vore muligheder for landbrugseksport; men går vi ind i fællesmarkedet, risikerer vi unægtelig — ja, man kan næsten sige, at det er sikkert — at det vil blive vanskeligere for os at eksportere til disse såkaldte tredjelande, der trods alt udgør størsteparten af jordklodens lande, for her skader medlemskabet i fællesmarkedet jo direkte. Hvis vi ikke køber i disse tredjelande, vil deres interesse i at købe

vore varer formentlig blive adskilligt mindre, end den er.

Jeg foreslår de ærede medlemmer at se på bilaget til Romtraktaten. Der er nogle protokoller, f. eks. vedrørende visse landes import af kaffe. De skal have lov til indtil videre at købe kaffe som hidtil, nemlig i Brasilien eller for Hollands vedkommende muligvis i Indonesien, men efterhånden skal deres kaffeindkøb i lande uden for fællesmarkedet skæres ned eller i hvert fald belastes med fællesmarkedets høje told. Se, en af hemmelighederne ved fællesmarkedet er jo, at Frankrig plus Frankrigs oversøiske besiddelser er medlemmer. Til Frankrigs oversøiske besiddelser regner man i dag også de lande, der i hvert fald formelt og for en dels vedkommende også reelt har fået deres statslige selvstændighed i Afrika, og i disse lande produceres der kaffe.

Fællesmarkedet skal være selvforsynende; derfor skal man have fælles høje toldmure uden omkring og afskaffe alle toldgrænser inden for fællesmarkedet. Ja, det vil altså bevirke — for at tage dette eksempel — at fællesmarkedets lande i væsentlig grad må forsyne sig med kaffe fra Frankrigs oversøiske besiddelser. Hvis ikke jeg tager meget fejl, er det imellem 200 og 300 mill. kr., Danmark årlig giver ud til at købe kaffe for i Brasilien, hvis årsag vi har en meget stor eksport til Brasilien. Jeg kunne tænke mig, at det vil kunne skade dansk industri- og landbrugseksport til Sydamerika, hvis vi hører op med at købe bl. a. kaffe i Brasilien.

Det er den slags, man skal tænke på. Tredjelandene, som man kalder dem, vil få større og større betydning. Det er jo sådan, at vor eksport til disse lande og vor samhandel med disse lande er vokset og vokset efter krigen, og det kan forudses, at denne samhandel vil vokse også fremover. Men går vi ind i fællesmarkedet, bliver der vist sat en alvorlig bremse på denne vækst; måske vil det gå den modsatte vej.

Der skal ifølge traktaten være fri bevægelighed for varer, kapital og arbejdskraft. Jeg skal ikke brede mig så uhyre meget om de følger, dette kan få, heller ikke om de følger, det kan få, når man skal gå til harmonisering. Det er selvfølgelig særdeles smukt at sige, at en harmonisering af den